

Matijašević proti Srbsku, rozsudek ze dne 19. 9. 2006

Stěžovatel: Matijašević

Žalovaný stát: Srbsko

Číslo stížnosti: 23037/04

Datum: 19.09.2006

Článek Úmluvy: čl. 13

čl. 29

čl. 34

čl. 35

čl. 41

čl. 44

čl. 6

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: kritéria přípustnosti, lhůta šesti měsíců, presumpce nevinny, spravedlivé projednání, Spravedlivý proces, trestní řízení, vyčerpání vnitrostátních prostředků nápravy

Významnost: 1

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

DRUHÁ SEKCE

19. září 2006

VĚC MATIJAŠEVIČ

(Rozsudek ve věci Matijašević v. Srbsko)

Evropský soud pro lidská práva - Druhá sekce (dále jen „Soud“), zasedající jako senát, který tvořili soudci J.-P. Costa, předseda, A.B. Baka, I. Cabral Barreto, A. Mularoniová, E. Fura-Sandströmová, D. Jiočienéová, D. Popovič a dále S. Dolléová, tajemnice sekce, po projednání na neveřejném zasedání dne 29. srpna 2006 vynesl uvedeného data následující rozsudek:

POSTUP

1. Případ má svůj počátek ve stížnosti (č. 23037/04) proti Unii států Srbska a Černé Hory, jejímž sukcesorem se stala Republika Srbsko (viz níže odstavce 22 - 25), předložené Soudu podle čl. 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) panem Milija Matijaševićem (dále jen „stěžovatel“), v té době občanem Unie států Srbska a Černé Hory, dne 20. května 2004.

2. Stěžovatel byl zastoupen V. Beljanskim, S. Beljanskim a G. Francuskiovou, advokáty provozujícími praxi ve městě Novi Sad. Vláda Unie států Srbska a Černé Hory původně a vláda Srbska následně (dále jen „Vláda“), byla zastoupena svým zmocněncem panem S. Caričem.
3. Dne 8. června 2005 Soud rozhodl postoupit stížnost Vládě. Podle čl. 29 § 3 Úmluvy bylo rozhodnuto, že meritum stížnosti bude posouzeno spolu s její přípustností.

SKUTKOVÁ ZJIŠTĚNÍ

1. Okolnosti případu
2. Stěžovatel se narodil v roce 1976 a v současné době si odpykává trest odnětí svobody.
3. Dne 7. května 2003 byl stěžovatel zatčen a vzat do vazby vyšetřujícím soudcem Okresního soudu Novi Sad pro podezření z podvodu a z vraždy.
4. Dne 4. listopadu 2003 podala Okresní prokuratura Novi Sad obžalobu proti stěžovateli pro podvod a pro podněcování k vraždě.
5. Dne 2. dubna 2004 tříčlenný senát Okresního soudu Novi Sad prodloužil stěžovatelovu vazbu o další dva měsíce. Ve svém odůvodnění tohoto rozhodnutí se senát odvolal na předchozí stěžovatelova odsouzení a na jeho trvalé antisociální chování. Kromě toho senát výslovně prohlásil, že stěžovatel „spáchal trestné činy, které jsou předmětem tohoto trestního stíhání“, a učinil závěr, že pokud by byl stěžovatel propuštěn na svobodu, spáchal by pravděpodobně další trestné činy.
6. Dne 16. dubna 2004 se stěžovatel odvolal k Nejvyššímu soudu Srbska se žádostí, aby jeho vazba byla ukončena nebo, alternativně, aby rozhodnutí o vazbě bylo zrušeno a aby byl případ vrácen Okresnímu soudu Novi Sad k novému posouzení. Stěžovatel tvrdil, inter alia, že jelikož napadené rozhodnutí prejudikovalo výsledek neukončeného trestního řízení, křiklavě tak porušilo jeho základní právo být pokládán za nevinného „garantované zákonem o trestním řízení, Ústavou Republiky Srbsko a článkem 6 § 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod“.
7. Dne 22. dubna 2004 Nejvyšší soud Srbska odvolání zamítl, přičemž se výlučně zaměřil na předchozí trestní odsouzení pachatele a na údajné nebezpečí, že pachatel, bude-li propuštěn na svobodu, bude páchat další trestné činy. Na stěžovatelovo tvrzení ohledně presumpce nevinny Nejvyšší soud nereagoval.
8. Dne 27. května 2004 Okresní soud Novi Sad shledal stěžovatele vinným z podněcování k vraždě a odsoudil jej k trestu odnětí svobody na osm let.
9. Dne 23. září 2004 Nejvyšší soud Srbska potvrdil rozsudek Okresního soudu Novi Sad. Jak uvedl stěžovatel v separátní kauze právě projednávané před tímto Soudem (stížnost č. 31617/05), jeho advokát toto rozhodnutí obdržel dne 7. března 2005.
10. Relevantní vnitrostátní právo
11. Listina lidských práv, práv menšin a občanských svobod Unie států Srbska a Černé Hory; uveřejněna v Úředním věstníku Srbska a Černé Hory OG SCG č. 6/03
12. Články 19 a 9 § 2 Listiny stanoví toto:

Článek 19

„Každý bude pokládán za nevinného, dokud nebude dokázáno, že je vinen ze spáchání trestného činu v konečném rozsudku soudu vytvořeného zákonem.“

Článek 9 § 2

„Každý, kdo se domnívá, že některé z jeho lidských či menšinových práv garantovaných touto Listinou bylo porušeno nebo odepřeno individuálním aktem nebo jednáním státní unijní instituce nebo orgánem členského státu nebo organizací vykonávající veřejné pravomoci, má právo podat stížnost k soudu Srbska a Černé Hory, není-li v členském státu stanovena jiná právní náprava, v

souladu s Ústavní listinou.“

1. Ústavní listina Unie států Srbska a Černé Hory; uveřejněna v OG SCG č. 1/03
2. Relevantní část článku 46 Ústavní listiny stanoví toto:

„Soud Srbska a Černé Hory: ...

- posoudí stížnosti předložené občany v případech, kdy instituce Srbska a Černé Hory porušila jejich práva a svobody garantované Ústavní listinou, není-li stanovena jiná právní náprava; ...“

1. Ústava Republiky Srbsko; uveřejněna v Úředním věstníku Republiky Srbsko OG RS č. 1/90
2. Článek 23 § 3 této Ústavy stanoví toto:

„Nikdo nebude pokládán za vinného z trestného činu, pokud to nebude dokázáno konečným rozhodnutím soudu vytvořeného zákonem. „

1. Zákon o závazcích; uveřejněný v Úředním věstníku Socialistické Federativní Republiky Jugoslávie OG SFRJ č. 29/78, č. 39/85, č. 45/89, č. 57/89 a v Úředním věstníku Federativní Republiky Jugoslávie OG FRJ č. 31/93
2. Ustanovení § 199 a 200 Zákona o závazcích stanovila, inter alia, že každý, kdo trpěl strachem, fyzickou bolestí nebo skutečnou duševní úzkostí v důsledku porušení „osobnostních práv“ je oprávněn, v závislosti na délce trvání a intenzitě, žalovat o finanční náhradu u civilních soudů a kromě toho požadovat jinou formu nápravy, „která může být způsobilá“ poskytnout adekvátní nepeněžní zadostiučinění.
3. Zákon o soudu Srbska a Černé Hory; uveřejněný v OG SCG č. 26/03
4. Relevantní ustanovení této právní úpravy byla tato:

Sekce 62 § 1

„Stížnost občana může podat každý, kdo se domnívá, že individuální akt nebo jednání instituce Srbska a Černé Hory nebo úřadu či organizace členského státu vykonávající veřejnou pravomoc porušily lidská nebo menšinová práva, neexistuje-li jiná cesta právní nápravy nebo nebyla-li zajištěna náprava v rámci členského státu.“

Sekce 64

„Stížnost občana může být podána do tří měsíců ode dne obdržení individuálního rozhodnutí nebo pověření nebo ukončení jednání porušujícího lidské nebo menšinové právo zaručené Ústavní listinou.“

Sekce 65 § 1 a 2

„Jestliže soud nalezne, že individuální rozhodnutí nebo jednání je porušením lidského či menšinového práva garantovaného Ústavní listinou, může dané individuální rozhodnutí anulovat, zakázat pokračování takovýchto jednání nebo nařídit implementaci jiných specifických opatření a ve světle okolností každého případu nařídit odstranění všech následků pocházejících z takovýchto rozhodnutí a/nebo jednání.

Rozhodnutí soudu vyhovující stížnosti občana bude právním základem pro žádost o náhradu nebo o odstranění jiných nežádoucích důsledků od příslušného orgánu v souladu se zákonem.“

III. Zprávy Rady Evropy

17. Ve zprávě Rady Evropy o stavu Unie Srbska a Černé Hory ze dne 30. dubna 2004 bylo uvedeno, že Soud Srbska a Černé Hory nebyl dosud ustanoven a že vytvoření takového soudu nebylo shledáno prioritou státními orgány Unie od přístupu k Úmluvě (Srbsko a Černá Hora: Plnění závazků a povinností a implementace programu kooperace po přístupu, dokument předložený generálním sekretářem Rady Evropy, čtvrtá zpráva, únor – duben 2004, § 27).
18. V následné zprávě ze dne 13. července 2005 Rada Evropy konstatovala, že Soud Srbska a Černé Hory zahájil svou činnost v lednu 2005. Nebylo však plně zabezpečeno jeho financování. Závěrem se uvádí, že bylo zaregistrováno 200 individuálních stížností v případech porušování lidských práv, avšak že nebyla vydána žádná rozhodnutí (Srbsko a Černá Hora: Plnění závazků a povinností a implementace programu kooperace po přístupu, dokument předložený generálním sekretářem Rady Evropy, osmá zpráva, březen 2005 až červen 2005, § 14 a 44).
19. Výhrada k článku 13 Úmluvy
20. Ve výhradě obsažené v ratifikační listině k Úmluvě a jejím Protokolům, uložené u Rady Evropy dne 3. března 2004, Vláda Státní unie Srbska a Černé Hory uvedla, že „ustanovení článku 13 se nebudou aplikovat k právním prostředkům nápravy v rámci jurisdikce Soudu Srbska a Černé Hory, dokud uvedený soud nezačne působit v souladu s články 46 až 50 Ústavní listiny Státní unie Srbska a Černé Hory“.
21. Tato výhrada byla stažena dopisem Stálé mise Státní unie Srbska a Černé Hory ze dne 11. července 2005, zaregistrovaným v Sekretariátu Rady Evropy dne 15. července 2005.
22. Dopis Soudu Srbska a Černé Hory ze dne 16. ledna 2006
23. V dopise ze dne 16. ledna 2006 Soud Srbska a Černé Hory objasnil, že má nyní rozhodovat o jediném „odvolání občana“. Soud dále poukázal na to, že důvodem toho je navrhovaná změna relevantní právní úpravy upravující činnost soudu, která se v dané době zatím připravuje (stížnost č. 2361/05).
24. Sukcese Srbska
25. Státní unie Srbska a Černé Hory ratifikovala Úmluvu dne 3. března 2004.
26. Po referendu dne 3. června 2006 vyhlásila Černá Hora svou nezávislost na Státní unii Srbska a Černé Hory, načež tento státní útvar přestal existovat včetně všech státních orgánů a včetně Soudu Srbska a Černé Hory.
27. Dne 5. června 2006 informoval prezident Srbska generálního sekretáře Rady Evropy, že Srbsko je jediným nástupnickým státem bývalé Státní unie Srbska a Černé Hory.
28. Ve svém rozhodnutí ze dne 14. června 2006 Výbor ministrů Rady Evropy vzal na vědomí inter alia: (i) že „Srbsko ... (pokračovalo) ... ve svém členství v (Státní unii) Srbsko a Černá Hora v Radě Evropy s účinností od 3. června 2006 a (ii) že zůstává stranou četných úmluv Rady Evropy podepsaných a ratifikovaných bývalou Unií států Srbska a Černé Hory, včetně Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

PRAVNÍ ZJIŠTĚNÍ

1. Údajné porušení článku 6 § 2 Úmluvy
2. Ve své stížnosti předložené dne 20. května 2004 si stěžovatel, s odvoláním na článek 6 § 2 Úmluvy, stěžoval, že během přezkoumání jeho vazby jej dne 2. dubna 2004 Okresní soud Novi Sad prohlásil vinným ještě dříve, než jeho vina byla prokázána podle zákona, a dále, že dne 22. dubna 2004 Nejvyšší soud Srbska tento „omyl“ v odvolacím řízení nenapravil. Článek 6 § 2 zní takto:

„Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.“

1. Přípustnost (vyčerpání vnitrostátních opravných prostředků)
2. Argumenty stran
3. Vláda uvedla, že stěžovatel nevyčerpal všechny dostupné a účinné vnitrostátní opravné

prostředky. Stěžovatel nepodal civilní žalobu podle ustanovení § 199 a 200 zákona o závazcích nebo „civilní stížnost“ (appeal) u Soudu Srbska a Černé Hory (viz výše odstavce 15 a 16). Dále, jelikož článek 19 Listiny lidských práv, práv menšin a občanských svobod (viz výše odstavec 12) zakotvoval presumpci nevinu, spadal tento případ jasně pod jurisdikci tohoto soudu *ratione materiae*. Závěrem Vláda namítla, že zákon o Soudu Srbska a Černé Hory byl revidován a že jeho jurisdikce mohla být řádně změněna tak, že stížnosti občanů mohly být posuzovány plénem soudu namísto senáty, a dále že rozhodnutí, která by přijal v takovéto proceduře, by formálně byla spíše „rozhodnutími“ nežli „rozsudky“.

4. Stěžovatel prohlásil, že stížnost občana tvrdícího, že došlo k porušení lidských práv jednotlivce, jak uvedla Vláda, je opravným prostředkem, který není ani dostupný v jeho případě, ani účinný obecně. Stěžovatel poukázal na to, že podal svou stížnost Soudu 20. května 2004, přičemž ale Vláda přiznala, že Soud Srbska a Černé Hory nefungoval již před 7. červencem 2004. Dále, i když tento soud měl vynést jediný rozsudek ohledně stížnosti občana, Vláda již započala diskusi o změnách relevantní právní úpravy, čímž implicitně uznala jeho stávající neefektivnost. Závěrem stěžovatel uvedl, že s ohledem na relevantní vnitrostátní právo nebylo jasné, zda může být stížnost občana předložena až tehdy, když byly vyčerpány všechny ostatní opravné prostředky, nebo pouze tehdy, kdy na prvním místě takovéto opravné prostředky neexistovaly. V každém případě však neexistovala žádná judikatura, jež by v tomto ohledu poskytla nějaké vodítko.
5. Relevantní principy
6. Soud připomíná, že pravidlo vyčerpání vnitrostátních opravných prostředků zakotvené v článku 35 § 1 Úmluvy zavazuje osoby, snažící se předložit svou kauzu proti státu mezinárodnímu soudnímu orgánu, aby nejdříve použily opravné prostředky upravené vnitrostátním právním řádem a tím zprostily státy povinnosti zodpovídat se před mezinárodním orgánem za svá jednání ještě před tím, než budou mít možnost záležitosti napravit podle svých vlastních právních řádů. Aby stěžovatel toto pravidlo dodržel, musí normálně použít opravné prostředky, jež jsou dostupné a postačující k tomu, aby zajistily nápravu ve vztahu k tvrzeným porušením (viz *Assenov a ostatní v. Bulharsko*, č. 24760/94, § 85, ECHR 1999-VIII).
7. Dále, existence takovýchto opravných prostředků musí být dostatečně jistá nejen v teorii, nýbrž i v praxi, jinak budou postrádat požadovanou přístupnost a účinnost (viz, *mutatis mutandis*, *Van Droogenbroeck v. Belgie*, rozsudek ze dne 24. června 1982, Série A č. 50, str. 30, § 54).
8. Závěrem, tam kde je dostupných několik účinných opravných prostředků, je na stěžovateli, aby si vybral, který z nich použije, aby splnil požadavky článku 35 § 1 Úmluvy (viz *Airey v. Irsko*, rozsudek ze dne 9. října 1979, Série A č. 32, str. 12, § 23).
9. Aplikace těchto principů na daný případ
10. Soud poznamenává, že Vláda nedokázala citovat žádné vnitrostátní případy, kdy žaloba opírající se o ustanovení § 199 a 200 Zákona o závazcích byla úspěšná v takovém případě, jako je tento případ stěžovatele. Avšak i za předpokladu, že by byl tento opravný prostředek poskytl stěžovateli nápravu, má Soud za to, že po vyčerpání účinných opravných prostředků v kontextu s jeho vazbou nebylo možné očekávat, že stěžovatel ještě navíc nastoupí další cestu „potenciální nápravy“.
11. Podání takovéto civilní žaloby za specifických okolností daného případu tudíž nebylo nutné pro to, aby byl dodržen článek 35 § 1 Úmluvy.
12. Pokud jde o podání „civilní stížnosti“ u Soudu Srbska a Černé Hory, Soud poznamenává, že dne 15. července 2005 žalovaný stát vzal zpět svou výhradu obsaženou v jeho ratifikační listině k Úmluvě. Tím podle názoru Soudu Vláda implicitně akceptovala, že před tímto datem nebylo možné řečený soud pokládat za efektivní či dokonce dosažitelný (viz výše odstavce 19-20).
13. Dále, dne 16. ledna 2006 Soud Srbska a Černé Hory sám uznal, že ještě musí rozhodnout o jediné „stížnosti občana“ tvrdícího, že bylo porušeno lidské právo jednotlivce. Kromě toho zřejmě očekával přijetí změn zákona o Soudu Srbska a Černé Hory někdy v nepředvídatelné

budoucnosti (viz výše odstavec 21).

14. Závěrem, dne 3. června 2006 vyhlásila Černá Hora svou nezávislost na Unii států Srbska a Černé Hory, načež tato Unie přestala existovat, stejně jako všechny její orgány včetně Soudu Srbska a Černé Hory (viz výše odstavce 22-25).
15. Proto se Soud domnívá, že stěžovatel nebyl povinen vyčerpat opravný prostředek, který v rozhodné době nebyl dosažitelný a zůstal neúčinný až do samotného rozpadu Státní unie Srbska a Černé Hory.
16. Závěr
17. Soud dospívá k závěru, že stížnost nelze prohlásit za nepřipustnou pro nevyčerpání vnitrostátních opravných prostředků podle článku 35 § 1 Úmluvy. Proto musí být námitka Vlády zamítnuta.
18. Soud se rovněž domnívá, že stížnost nastoluje právní otázky, které jsou dostatečně závažné pro rozhodnutí závisící na posouzení merita věci, přičemž nebyl prokázán žádný jiný důvod pro prohlášení stížnosti za nepřipustnou. Proto prohlašuje Soud stížnost za přípustnou.
19. Meritum věci
20. Argumenty stran
21. Stěžovatel zejména uvedl, že během posuzování jeho vazby Okresní soud Novi Sad jej prohlásil za vinného dříve, než byla jeho vina prokázána podle zákona (učinil tak prohlášením, že stěžovatel „spáchal trestné činy, jež jsou předmětem tohoto stíhání“), a že 22. dubna 2004 Nejvyšší soud Srbska tento „omyl“ v odvolacím řízení nenapravit.
22. Vláda uvedla, že napadené znění použité Okresním soudem Novi Sad je jasnou chybou či jinými slovy „nepřesnou formulací“ a že soud měl místo toho uvést, že existuje „důvodné podezření“, že stěžovatel spáchal trestné činy, z nichž byl obviněn.
23. Stěžovatel tvrdil, že odůvodnění okresního soudu nelze odbýt tím, že se jedná o pouhou chybu. Uvedl, že je zásadní rozdíl mezi tvrzením, že někdo spáchal trestný čin, a tvrzením, že je pouze v podezření, že tak učinil. V každém případě, ačkoli proti danému rozhodnutí bylo podáno dovolání k Nejvyššímu soudu, poté co bylo předloženo samotnému okresnímu soudu, žádný z těchto soudů neučinil nic pro opravu tohoto „omylu“. Naopak, Nejvyšší soud odvolání zamítl navzdory v něm obsaženým explicitním stížnostem na porušení presumpce nevin.
24. Vláda připomněla, že 27. května 2004 Okresní soud Novi Sad shledal stěžovatele vinným z navádění k vraždě a odsoudil jej k trestu odnětí svobody ve výši osmi let a tento rozsudek byl následně potvrzen Nejvyšším soudem v odvolacím řízení. Z toho Vláda vyvodila, že za těchto okolností nebyl článek 6 § 2 Úmluvy porušen, a v tomto smyslu citovala rozsudky ve věcech Philips v. Spojené království, č. 41087/98, ECHR 2001-VII a Engel a ostatní v. Nizozemsko, rozsudek ze dne 8. června 1976, Série A č. 22.
25. Stěžovatel zdůraznil, že pozdější odsouzení nemůže zrušit původní právo osoby na presumpci nevin.
26. Relevantní principy
27. Soud připomíná, že presumpce nevin zakotvená v článku 6 § 2 bude porušena, jestliže soudní rozhodnutí nebo prohlášení úřední osoby o osobě obviněné z trestného činu bude odrážet názor, že tato osoba je vinna, ještě před tím, než byla její vina prokázána podle zákona. Při neexistenci formálního nálezu postačí, když existuje nějaké odůvodnění, z něhož vyplývá, že soud nebo daná úřední osoba pokládá obviněného za vinného, přičemž předčasné vyjádření takového názoru samotným soudem bude nevyhnutelně v rozporu s uvedenou presumpcí (viz, mimo jiné, Deweer v. Belgie, rozsudek ze dne 27. února 1980, Série A č. 35, str. 30. § 56; Minelli v. Švýcarsko, rozsudek ze dne 25. března 1983, Série A č. 62, § 27, 30 a 37; Allenet de Ribemont v. Francie, rozsudek ze dne 10. února 1995, Série A č. 308, str. 16, § 35-36; Karakas a Yesilirmak v. Turecko, č. 43925/985, § 49, 28. června 2005).
28. Článek 6 § 2 upravuje trestní řízení jako jeden celek, „bez ohledu na výsledek trestního stíhání“ (viz Minelli, citováno výše, § 30). Jakmile však byl obviněný shledán vinným, přestává se v zásadě vztahovat na všechna tvrzení učiněná během následujícího postupu při trestání (viz

Phillips a Engel a ostatní, obojí citováno výše).

29. Aplikace těchto principů na daný případ
30. Z hlediska faktických okolností daného případu, jakož i výše citované judikatury, Soud nalézá, že Okresní soud Novi Sad ve svém rozhodnutí ze dne 2. dubna 2004 vyslovil stěžovatelu vinu ještě před tím, než byla prokázána podle zákona, a navíc dne 22. dubna 2004 Nejvyšší soud Srbska tento „omyl“ v odvolacím řízení nenapravit.
31. Pokud jde o tvrzení Vlády, že napadené slovní spojení Okresního soudu Novi Sad bylo zjevnou chybou, a to „nepřesnou formulací“, Soud souhlasí se stěžovatelem, že je zásadní rozdíl mezi prohlášením, že někdo je pouze podezírán, že spáchal trestný čin, a jasným prohlášením, že osoba spáchala daný trestný čin.
32. Skutečnost, že stěžovatel byl nakonec shledán vinným a odsouzen k trestu odnětí svobody ve výši osmi let, nemůže zrušit původní právo stěžovatele být pokládán za nevinného, dokud nebude podle zákona prokázáno, že je vinen. Jak se opakovaně uvádí v judikatuře tohoto Soudu, článek 6 § 2 upravuje trestní řízení jako jeden celek, „bez ohledu na výsledek trestního stíhání“ (viz výše odstavec 46).
33. Závěrem, Soud se domnívá, že se tento případ, kdy napadené prohlášení bylo učiněno v kontextu s vazbou, jasně odlišuje od případů Phillips a Engel, na něž se odvolávala Vláda (viz výše odstavec 46).
34. V souladu s tím, co bylo uvedeno výše, byl porušen článek 6 § 2 Úmluvy.
35. Údajné porušení článku 6 § 1 Úmluvy
36. Poté co stěžovatel předložil svou stížnost dne 20. května 2004, si stěžovatel ještě stěžoval, a to poprvé, ve svém podání ze dne 28. října 2005, že jeden ze soudců, který jej shledal vinným na okresním soudu dne 2. dubna 2004, byl rovněž členem trestního senátu tohoto soudu, který jej odsoudil 27. května 2004. Stěžovatel tvrdil, že porušení jeho práva na to, aby byl pokládán za nevinného, se tím stalo ještě závažnějším a že tak byla zpochybněna spravedlivost trestního řízení vedeného proti němu.
37. Soud konstatoval, ve prospěch stěžovatele, že tato stížnost by mohla dát vzniknout separátnímu problému z hlediska článku 6 § 1. Jelikož však stěžovatelův advokát obdržel rozhodnutí Nejvyššího soudu Srbska dne 7. března 2005 (viz výše odstavec 11), je tato stížnost podána opožděně ve smyslu článku 35 § 1 Úmluvy, takže musí být zamítnuta podle článku 35 § 1 a 4.

III. Aplikace článku 41 Úmluvy

54. Článek 41 Úmluvy stanoví toto:

„Jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo Protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje pouze částečnou nápravu, přiznává Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

1. Škoda
2. Stěžovatel požadoval 50 000 EUR (padesát tisíc euro) jako náhradu morální újmy, kterou utrpěl v důsledku porušení jeho práva na spravedlivý proces, jakož i práva na to být pokládán za nevinného, dokud mu nebude vina prokázána, což mu zaručuje článek 6 § 1 a 2.
3. Vláda uvedla, že to shledává „zjevně nepodloženým“, a odmítla se k tomu dále vyjadřovat.
4. Za okolností daného případu se Soud domnívá, že nález porušení článku 6 § 2 Úmluvy je sám o sobě dostatečným spravedlivým zadostiučiněním, pokud jde o kompenzaci požadovanou z tohoto titulu (viz, mutatis mutandis, Lavents v. Lotyšsko, č. 58442/00, 28. listopadu 2002).
5. Náklady
6. Stěžovatel dále požadoval celkovou částku 662 EUR jako náhradu nákladů na jeho právní zastoupení před tímto Soudem.
7. Vláda uvedla, že to shledává „zjevně nepodloženým“, a odmítla se k tomu dále vyjadřovat.

8. Stěžovatel předložil Soudu přesnou kalkulaci těchto nákladů podle jednotlivých položek, a to zcela v souladu s „Tarifem pro odměnu advokáta“ ve znění z roku 2004 a publikovaným v OG SCG č. 58/04.
9. Soud má tudíž za to, že tyto náklady byly skutečně a nezbytně vynaloženy a že jsou co do jejich výše přiměřené. Proto Soud vyhovuje plně požadavku na 662 EUR.
10. Úroky z prodlení
11. Soud pokládá za vhodné, aby úroky z prodlení měly základ v marginální úrokové míře Evropské centrální banky, k níž by měly být připočteny tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. Prohlašuje stížnost podle článku 6 § 2 Úmluvy za přípustnou a zbývající část stížnosti za nepřípustnou;
2. Konstatuje, že byl porušen článek 6 § 2 Úmluvy;
3. Konstatuje, že nálezný porušení je sám o sobě dostatečným spravedlivým zadostiučením za morální újmu utrpěnou stěžovatelem.
4. Konstatuje,

(a) že žalovaný stát je povinen zaplatit stěžovateli do tří měsíců ode dne, kdy se tento rozsudek stane konečným v souladu s článkem 44 § 2 Úmluvy, částku 662 EUR (šest set šedesát dva euro) jako úhradu nákladů, převedenou na národní měnu žalovaného státu kurzem platným v den vyrovnání, plus jakoukoli daň, která může být splatná;

(b) že po uplynutí výše uvedených tří měsíců až do vyrovnání budou splatné prosté úroky z výše uvedené částky o sazbě rovnající se marginální úrokové míře pro půjčky Evropské centrální banky plus tři procentní body, a to během doby prodlení.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a vyhlášeno písemně dne 19. září 2006 v souladu s ustanovením 77 § 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

1. DOLLÉOVÁ

tajemnice sekce

J.-P. COSTA

předseda